

איטש לרעהו

לקט אמרות חז"ל
רעיונות, עובדות
והנהגות מגדולי
ישראל,
על מדות טובות
שמביאות לאהבת
הזולת הנלמדות
מפרשת השבוע

ליקוט ועריכה: יצחק בן אהרן
כל הזכויות שמורות למכון אהבת אמת
אסור להעתיק, לצלם ולהדפיס בלי רשות בכתב

מכון אהבת אמת – המרכז להעמקת ערכי אהבת הזולת

ע"ש ר' עבי יהודה דומוביץ ז"ל – רח' אבן עזרא 2 ירושלים 9242402
טל: 02-5671812 פקס: 077-7671812 דוא"ל: paypal: ahavemet@012.net.il

שבת קודש ח אדר תשפ"א: הדלקת נרות: ירושלים 4:53 תל-אביב: 5:08 חיפה 4:58 מוצאי שבת: ירושלים: 6:07 תל-אביב: 6:09 חיפה: 6:07 ר"ת: 6:45

פרשת תרומה

פיו ולבו שוים

להיות אמיתי עם זולתו. שיהיה תוכו כברו. פנימיותו כפי שמראה בחוץ!

נלמד מהפסוק: "וציפית אותו זהב טהור מבית ומחוץ תצפנו" (פרק כה-יא)

ודרשו חז"ל: "מבית ומחוץ תצפנו" – אמר רבא, כל תלמיד חכם שאין תוכו כברו, אינו תלמיד חכם. אביי ואיתימא רבה בר עולא אמר: נקרא נתעב, שנאמר (איוב טו): "אף כי נתעב ונאלח איש שותה כמים עולה" (יומא עב:)

כתב הרמב"ם (פ"ב מהלכות דעות הלכה ו): "אסור לאדם להנהיג עצמו בדברי חלקות ופיתוי ולא יהיה אחת בפה ואחת בלב אלא תוכו כברו והענין שבלב הוא הדבר שבפה. ואסור לגנוב דעת הבריות אפילו דעת הגוי."

נלמד זאת מגמרא (חולין צד). "אסור לגנוב דעת הבריות אפילו דעתו של עכו"ם". לדעת הריטב"א זהו איסור דאורייתא ונכלל בציווי התורה "לא תגנובו"... וברש"י (שם) ביאר שבכך מחזיק לו טובה בחינם עיי"ש. ועיין מה שביאר רבינו יונה ז"ל (בשערי תשובה שער ג-קפד) עוד בטעם בדבר.

גניבת דעת נחשב, כאשר מראה לעיני הכל כי איש הגון הוא, ירא שמים ומדקדק במצוות יותר מפני שהוא באמת. לדעת האור החיים הק', אזהרה לאדם כזה נכללת גם בציווי התורה "לא תשא את שם אלוהיך לשוא". כלומר: אל תשא עליך את שם ה' בצורה מזוייפת.

על אותם רמאים המצפים עצמם ב"זהב" כלפי חוץ, התבטא הגר"א ז"ל: "הרמאים שמצפים זהב מבחוץ ומראים עצמם כפרושים, הם יותר חמורים מאלה שהיו ניכרים לכל, כעסנים ושופכי דמים".

ראיה לדבריו נוכל להביא מהפסוק "אך את זה לא תאכלו... את הגמל כי מעלה גרה הוא... ואת החזיר כי מפריס פרסה הוא..." ותמוה: הלא סיבת הטומאה שלהם הוא בסימן-הטומאה ומדוע פתח הכתוב דוקא בסימן הטהרה שיש להם!?

אלא ביאר הפלי יקר: היא הנותנת, דוקא אותו סימן טהרה שיש להם, ואשר מראה בו החזיר כאילו כשר הוא, הוא זה שמוסיף טומאה על טומאתו, כי מידת הצביעות שאין תוכו כברו, גרועה יותר.

אין תוכו כברו...

הגה"צ רבי ישראל אבוחצירא-הבבא סאלי זצ"ל שנה בתכלית את העמדת הפנים והצביעות, בכח קדושתו וחסידותו הרגיש מיד באותם שהיו מראים עצמם כחסידים ופרושים ואין תוכם כברם, והיה אומר: "לא דיים שמרמים אותנו אלא עוד חושבים שאנחנו מאמינים להם".

מעשה שאירע בחוה"מ סוכות תשכ"ז. היו מניין אנשים בסוכתו של הבבא סאלי והתכוונו לתפלת מנחה. והנה אחד מהנוכחים שהשתוקק ליצור רושם כ"גברא רבא חסידא ופרישא". ביקש רשות להיות ש"צ ולעבור לפני התיבה. נענה הבבא סאלי לבקשתו.

הלה, כבר מתחילת התפלה החל להתנועע ולדקדק יתר על המדה בהטעימו ובהדגישו כל מילה שיוצאה מפיו. ובפרט בתפלת שמו"ע החל לנוע כלולב, מוליד ומביא, מעלה ומוריד... כשביקש לומר חזרת הש"ץ, ביקשו הבבא סאלי לתת לאדם אחר. לאחר התפלה כשהתפזרו המתפללים, שאל הלה מדוע לא הניחו לסיים כש"צ?

השיב לו הבבא סאלי: "יש לך יותר מידי תנועות. דע לך כשאתה עומד בתפלה, הנך עומד בפני הקב"ה ועם הקב"ה. לא איתי ולא עם שום אדם. ומהיום והלאה אל תנסה ליצור רושם שוא על בני אדם כי ה' בוחן כליות ולב".

הסבא קדישא

פיו ולבו שוים...

סיפר הרה"צ רבי ברוך הלברשטאם זצ"ל: הייתי נוכח בשבת בבית מדרשו של כ"ק האדמו"ר רבי יחזקאל משינאווא זצ"ל כאשר לפתע הוא הופיע כלול בהדרו, לבוש בגד לבן של הימים הנוראים. הכל נרעשו מדמותו נוראת ההוד, כמלאך ה'! היו שהתלחשו בהתפעלות שהרבי החליט ללבוש בגדי לבן בשבת כתלמיד האר"י הק' וגדולי החסידות בעבר (ראה באר היטב סי' רסב סק"ד בשם האריז"ל).

אולם רבי יחזקאל, מיד בהכנסו פנה אל הבימה, עלה והכריז: "ברצוני להודיע קבל עם ועדה, לבל יטעה מאן-דהוא לחשוב שלבשתי בגד זה משום שזכיתי לאיזו מדרגה... לכן אני מודיע ומפרסם שבגד המשי הרגיל שלי נעלם ואיננו. ולא מצאתי בגד תפלה אחר מלבד בגד זה, ומשום כך לבשתי!"

רבינו הק' משינאווא

עלון "איטש לרעהו" פרשת תרומה הוקדש לעילוי נשמת
מרת חיה שפרה ע"ה בת ר' יהודה יעקב ז"ל
נלב"ע ד' אדר, ת.נ.צ.ב.ה.

הוקדש ע"י בנה ר' פנחס הלוי דייודמן ומשפחתו שיחי' (מאנסי, גיני יורק)

זכות גדולה ומעלה נשגבה להפריש מהממון והנכסים לצרכי צדקה!

נלמד מהפסוק: "דבר אל בני ישראל ויקחו לי תרומה" (פרק כה-ב)

וידועה קושיית המפרשים: מדוע כתבה תורה בלשון "ויקחו" ולא בלשון "ויתנו"? ותיירץ הגרי"ד סולובייצ'יק זצ"ל (בספרו בית הלוי) כי לאמיתו של דבר, מה שיש לו לאדם בממנונו הוא רק אותו חלק שנותן לצדקה. ויתכן שיהיה לו לאדם ממון הרבה, אין זה נחשב ממון שלו אלא רק "מופקד" אצלו. ורק מה שנותן לצדקה זהו שלו ממש וכדברי חז"ל ("ב"ב יא) על מונבז המלך, עיי"ש. נמצא איפוא, שהנתינה היא בעצם לקיחה לעצמו ומתאים הלשון "ויקחו".

האלשיך הק' מיישב את קושיית הבית הלוי באופן נוסף: בגמרא (קידושין ז.) מבואר שקבלת מתנה ע"י אדם חשוב, נחשבת כנתינה מצד המקבל. לפיכך, אשה הנותנת שוה פרוטה לשם קידושין, לאדם חשוב, הרי היא מקודשת, משום שקבלתו נחשבת כאילו הוא נותן לאשה, וכלשון הגמרא "דבההיא הנאה דקא מקבל מתנה מיניה, גמרה ומקניא לה נפשה".

מעשה מובן, שאם כך בקבלת אדם חשוב, על אחת כמה וכמה כשמדובר בקבלתו של הקב"ה מישראל, נחשבת קבלה זו כאילו שהנותנים הם שקיבלו, ושפיר שייך בזה לשון "יקחו".

מוסיף על כך בעל הקצות החושן (בהקדמה לספרו שב שמעתא) שכדי שאכן תחשב נתינה זו כלקיחה, צריכה להיות נתינת התרומה, כולה לשם שמים, וכלשון רש"י: "ויקחו לי תרומה - לי לשמי", ולא מתוך כוונה לקבל על זה טובת הנאה, היינו החזר של שכר על המצוה. שהרי לפי פירוש הר"ן (בקידושין שם) כל מה שנחשבת קבלת אדם חשוב, כנתינה, זה רק כשקיבל קבלה גמורה שלא על מנת להחזיר, שכן רק אז יש את ההנאה לנותן באותה קבלה.

כך גם כאן, אמנם מקיים המצוה גם בנתינת תרומה שלא לשמה, אך כדי שנתנתו תקרא "לקיחה", נדרשת הנתינה כולה להיות לשמה. ללא כוונה "על מנת להחזיר".

באופן נוסף ניתן לתרץ את קושיית הבית הלוי: למען האמת הנתינה לעני הוא בעצם תיקון נפשו של הנותן וממילא נמצא שהנותן הוא לוקח אף יותר מהמקבל. נבין זאת לאור באורו של הצדיק רבי אליהו ראטה זצ"ל את כל ענין הצדקה עפ"י מה שמובא במדרש תנחומא (פקודי) כי קודם שיורדת נשמתו של אדם לעולם מראים לה כל מה שתעשה בעולם. אם נגזר על אדם עשירות, מראים לו מהיכן יצבור את העשירות, וכן מראים לו מי יבוא לקחת ממנו ממון, למי יתן וכמה יתן, הנשמה רואה שומעת ומסכימה.

ואילו כאשר יורדת נשמה שנגזר עליה עניות, מראים לו כי יהיה עני, ואומרים לו מהיכן יקח לחיות ולאלו גבירים ללכת כדי לקבל מהם. כי אותם בעלי ממון צריכים, לתיקון נפשם, לתת צדקה ולעשות חסד, ועל ידי הצדקה שיקח מהם הוא יזכה אותם, והנשמה רואה שומעת ומסכימה.

נמצא לפי"ז, כי העני שבא לבקש צדקה מהגביר בעל החסד, אינו בא "במקרה"... אלא הוא חתם על "חובה" טרם רדתו לעולם... הוא הסכים לרדת לעולם ולהגיע אל ביתו של הגביר כדי לזכות אותו בחסד. יוצא, שכמו שהגביר נותן, כך נותנים לו! כי בכך מתקן את נפשו. וממילא שייך בזה לשון "ויקחו".

בדומה לזה היה הגאון רבי משה לונדינסקי זצ"ל אומר: "הרי לעולם כספם של העניים מופקד בידם של העשירים... ולמעשה עושרו של העשיר שייך לעני. כך שלמעשה כשהעני ניגש לעשיר לבקש ממנו נדבה אינו אלא בא לגבות את כספו וחובו מיד העשיר, אלא שלעני נגרמים קשיים בדרך גביית חובו, שכן העשיר לא פורעו בבת אחת אלא פרוטות פרוטות..."

"אוי ואבוי לגן עדן שכזה..."

הגאון רבי אייזל חריף זצ"ל, הגיע להתרים לצדקה אצל יהודי כפרי שהיה עשיר וקמצן, ודרש ממנו סכום גדול. הלה הוציא רובל אחד וסירב להוסיף עליו. התבטא הלה כי רובל אחד גם זה נחשב לנתינה יפה. גם אלה שנותנים רובל שלם לצדקה ראויים הם לגן עדן...

השיב לו רבי אייזל: מעשה בעשיר שנתן סכומים קטנים לצדקה. בהגיע יומו עלה למרום, ועמד לדיו, טען האיש נתתי תמיד צדקה. לא סרבתי לאיש. אמנם לא נתתי נתינות גדולות, אבל אף עני לא יצא מביתי בידיים ריקות...

בדקו ומצאו שדבריו נכונים. פסקו דינו לגן עדן מצומצם. הובילו אותו לבית צר, בלי חלונות ובלו דלתות. ביום חם ובלילה קר. הרוחות מנשבות ומטרידות. בא האיש בטרוניה בפני בית דין של מעלה. היתכן?

השיבו לו: פיקח שכמותך אינו מתמצא בשיווי ובמחיר? וכי בעד הרובלים הבודדים שנתת, אתה רוצה ארמון שלם? בקושי הם מספקים לבית רעוע...

אף אתה - סיים רבי אייזל - אמנם תגיע לגן עדן, שכן נתת צדקה, אבל אוי ואבוי לגן עדן שכזה...

ר"א חריף

"פזר נתן לאביונים..."

מיוחד היה כ"ק האדמו"ר רבי אלימלך מנחם מענדל מסטריקוב זצ"ל במעשה הצדקה והחסד. בעת ביקורו פעם בירושלים, בא אחד ממעריציו והפציר בו שיבוא להשתתף בשמחת הבר מצוה של בנו. אך האדמו"ר התנה עמו שיתן לו סכום גדול לצדקה. בתחילה סירב, אך האדמו"ר שידע שיש ביכולתו לתת, עמד על כך שאם חפץ שיבוא לא יפחות מסכום זה. ואכן הניח הלה לפניו את כל הסכום.

או-אז קרא האדמו"ר לאחד מבני הבית ופקד עליו ללכת עם המעות למשפחה פלונית ברחוב מלאכי ולמסור להם את הסכום. כשדפק השליח בדלת עמד בעל הבית נדהם ונפעם, שכן בדיוק באותה שעה עמד לשדך את בתו אלא שלא היה בידו כל הסכום הדרוש... ובעודו משתאה מאין יבוא עזרו, דופק השליח בדלת.

כשכולו נרגש נענה ואמר: "איך ידע הרבי? הרי זה הסכום המדוייק שהייתי זקוק לו כעת "לסגור את השידוך"... ויהי לפלא.

מנהג קבוע היה לו לאדמו"ר בעתות שמחה להעמיד על השולחן קופות צדקה לטובת "עניי ארץ ישראל". פעם אירע באחד מימי השמחה בחתונת נכדתו, אחר שהעמיד את הקופות, ניגש אחד מחשובי האדמו"רים בפולין שנוכח שם ונמנה על הקנאים שהתנגדו בכל עוז לעליה לארץ ישראל, והסיר את קופות הצדקה מן השולחנות.

כאשר נודע הדבר לאדמו"ר מסטריקוב, אמר שמנוי וגמור עמו שלא להמשיך את השמחה עד אשר הקופות יוחזרו למקום. בלית ברירה החזיר הלה את הקופות.

מתוך מאמר לזכרו

משכיל אל דל...

באחת הפעמים ששב כ"ק האדמו"ר - רבי מרדכי מנדבורנא זצ"ל מנסיעותיו, ישב בדרך ומפיו נפלטה אנחה כבדה. יהודי שישב בקרבת מקום שאל את הרבי לפרש צערו. אמר לו הרבי: "אני חוזר לעיר. הימים ימי ערב פסח ועניי העיר מצפים שבבואי אתן להם מעות עבור הוצאות החג המרובות אך בכיסי אין פרוטה ולבי נקרע". שמא יש באפשרותך להלוות לי סכום כסף עבורם?"

היהודי השיב בחיוב אך ביקש ערבון על ההלוואה. בידי הרבי לא היה דבר, אך הוא לא היסס לרגע ואמר למלוה: "אני נותן לך את חלקי בעולם הבא כמשכון אם לא אפרע את חובי..."

נאות היהודי ל"עיסקה" בשמחה. ושילשל לידי הרבי סכום הגון. אורו עיניו של הרבי. כעבור תקופה הזדרז הרבי לפרוע חובו במלואו ולפדות את חלקו בעולם הבא.

אורות מרדכי

זכות גדולה לגבות מעות מן הציבור לצרכי צדקה!

נלמד מהפסוק: "מאת כל איש אשר ידבנו לבו תקחו את תרומתי" (פרק כה-ב)

לומדים המפרשים רמז מכאן אף למגביות לצרכי צדקה שמצווים ישראל, כיצד עליהם להתרים את הציבור, דאף כי אמנם הנותן בעצמו מעות לצדקה אינו צריך ליתן דוקא לשם המצוה, אלא גם אם הפריש מעות לצדקה על מנת שיחיה בנו "הרי זה צדיק גמור" (פסחים ח.א), מכל מקום, הגובה מן הציבור, עליו לעשות כן לשם שמים ולא להנאתו האישית. הוא שנאמר "ויקחו לי תרומה" - לי לשמי.

יש לעיין: אחרי שהאריכו חז"ל במעלות הנשגבות שיש בנתנית הצדקה והזכויות הרבות שרוכש מי שמפזר ממונו לצרכי העניים והאביונים. מה יעשו אותם עניים ואביונים שאין להם ממון כדי לקיים על ידו את מצות הצדקה וממילא אינם יכולים לזכות בשפע הבא בגין מעשה הצדקה!?

ונראה, שגם לאביונים יש תקוה לזכות במעלות שישנן לנותני הצדקה עפ"י מה שאמרו חז"ל (ב"ב טו.) "גדול המעשה יותר מן העושה" והיינו שהזכויות של זה שמשפיע על הזולת לתת לצדקה, מרובים אף יותר מזה שנותן בעצמו. וזה הרי בידו של האביון לטרוח ולהתרים את בעלי היכולת עבור חבריו העניים ובכך יזכה אף יותר מהנותן עצמו.

ניתן ללמוד זאת מלשון הפסוק הנאמר בפרשת ראה (דברים טו-יג) "כי לא יחדל אביון מקרב הארץ" כלומר: מכיון שמוכרח שיהיו אביונים בקרב הארץ, א"כ היאך יזכו גם הם במצות הצדקה הרי אין להם מה לתת, על כך ממשך הפסוק: "על כן אני מצוך לאמר". כלומר: גם לאביונים יש דרך לקיים המצוה ע"י ה"לאמר" - שיאמרו לאחרים. ומה יאמרו? ממשך הפסוק: "פתחו תפתח את ידך לאחיד לענייך ולאביונך בארצך" שהם יטרוחו לדבר ולהשפיע על נדיבי העם שיפתחו ידיהם לאחיהם העניים והאביונים. ובזה יזכו אף יותר מהנותנינה עצמה שהרי גדול המעשה מן העושה.

התפץ חיים היה אומר שבהתדפקות העניים על בתי התורמים ישנה משמעות חינוכית ומוסרית עמוקה, שכן הגביר צריך לראות לנגד עיניו מראה של עני שמעורר בו את המדות הטובות של חסד ורחמים ויש בכך חינוך לכל בני ביתו. שאם לא כן, מנין ידע הדור הצעיר על קיומה של מדת החסד אם לא יראו בעיניהם את המתרימים. את דלותם וצערם של העניים.

לסיים, ראוי לציין שפעם נכנס ת"ח לפני הגראי"ל שטיינמן זצ"ל והתלונן על כך ש"קופת העיר" מפרסמת תמונות של גדולי ישראל באופן שזה בזיון להם, ועוד עולול להיות בעתיד שיבקשו מגדולי הדור ללבוש חולצות עם כיתוב "קופת העיר", ולאסוף בבית הכנסת... וכדי בזיון וקצף...

השיב לו הרב שטיינמן בחיור: אדרבה, אני מוכן לכך, תסדר שכן יהיה בבית הכנסת הקרוב לביתי, "איצקוביץ"... הוסיף הרב שטיינמן והסביר: "פעם היה מוטל על גדולי ישראל לצאת ולאסוף כספים. וב"ה איכשר דרא שעל ידי תמונות ותיעודים אפשר לגייס את הכספים, ולכן חייבים הכרת הטוב ל"קופת העיר" שנטלו את משא אסוף הצדקה שבדור ע"י שימוש בתמונות ובכך פוטרם את גדולי ישראל מלטרוח "בעצמם"...

"צריך גם לתקן מטבע..."

בעיירה גדולה, פרצה מחלוקת בענין בניית מקוה טהרה, החסידים שבאותה עיירה חפצו לבנותו, אולם היו מחוסרי אמצעים. לעומתם העשירים טענו שאין להם צורך בו, לכן לא רצו להשתתף בבניה.

הגיע לעיירה הצדיק **רבי יחזקאל משינאוה** זצ"ל וקרא את העשירים לאסיפה. הוא דרש באוזניהם את הדברים הבאים: אמרו חז"ל בגמרא (שבת לגף) על הפסוק הנאמר על יעקב אבינו "ויחן את פני העיר". אמר רב "מטבע תיקן להם" ורבי יוחנן אמר "מרחצאות תיקן להם".

הוסיף ואמר רבי יחזקאל: נראה לי לומר שאין חילוקי דעות בין רב לרבי יוחנן כי אמנם נכון הדבר שבשעה שבאים לתקן את העיר, צריכים בראש ובראשונה לבנות מקוה, אך עם זאת צריך גם לתקן "מטבע", כי ללא מטבעות אי אפשר לבנות מקוואות.

דברי יחזקאל

התרמה בעין יפה...

פעם עשה הגה"צ **רבי רפאל ברוך טולידאנו** זצ"ל (אב"ד מקנס) את יום שבת קודש בעיר קזבלנקה, לרגל שמחה במקלהות עם. החורף היה אז בעיצומו ורבי רפאל ברוך תיאר בדרשתו לפני המסובים את סבלות העניים ומשפחותיהם בימי קור וצינה, שהם נזקקים לשמיכות חמות וקצרה ידם מהלהשיג. הוא הציע לערוך מגבית בקרב הקהל. הציבור שרובו ככולו דימה, כי מדובר כאן בסכומים קטנים הסכים להצעה.

אך מה נדהמו כאשר רבי רפאל ברוך הודיע על חפצו להיות התורם הראשון והכריז על נדבתו בסך 50 אלף פראנק, סכום עצום. התביישו כולם לתרום פחות ממנו, וכך הצליח לגייס באותו מעמד סכום גדול לעזרת עניי מרוקו. ועוד באותו יום, במוצאי שבת, גזר על המתנדבים שיפרעו לו מיד את הסכומים שהתחייבו.

אורות ממזרח

נסיון העושר...

סיפר הגר"ש פינקוס זצ"ל: "בתקופה מסויימת נתבקשתי לאסוף כספים עבור ישיבה מסויימת. באותה תקופה הסתובבתי ברחבי אמריקה וראיתי דבר מדהים: "אין שום בעיה להוציא מעשיר כסף, אפילו סכומים גבוהים, הבעיה היותר גדולה היא: לקבוע עם העשיר פגישה... הייתי נוקש בדלת. המשרתת פותחת, ועוד לפני שהצלחתי להוציא מילה, היא כבר ידעה לומר שהאדון אינו בית..."

"פעם קבעתי מהארץ, פגישה עם גביר גדול בחו"ל. קבענו יום ושעה מדוייקים והופעתי בדיוק בזמן. בתו של העשיר פתחה לי את הדלת ושאלה: מה אתה רוצה? ענית לה שאני פלוני אלמוני וקבעתי להפגש עם אביה בשעה זו. היא נכנסה לסלון וחזרה אחרי כמה דקות באומרה: "אבא שלי אמר שאין לך צורך לפגוש אותו. הוא כבר ישלח לך את הכסף לארץ!"

את הבעיה האמיתית שיש לעשירים, גילה לי עשיר שרכושו נאמד במליונים רבים, וכך אמר לי: "אין לי שום בעיה לרשום צ'ק גדול. לא זה הנסיון שלי. אבל להכניס את המשולח לביתי, לכבד אותו בכוס קפה, ולהעניק לו חמש דקות מזמני לשמוע מה בפיו, זה הנסיון הקשה שלי!"

"גדולה גמילות חסדים מן הצדקה!" - הפטיר הרב פינקוס - "ומה החסד? לשמוע ולהאזין לבקשתו של הזולת! ולהקדיש לו כמה דקות כדי לכבדו ולתת לו הרגשה טובה!"

עפ"י תפארת שמשון

לפרסם התרומה כדי להשפיע..

אחד הגבירים הידועים נכנס לביתו של הגאון **רבי נסיים קרליץ** זצ"ל ונפשו בשאלתו: הוא הוזמן להשתתף בדינר להיות בו אורח הכבוד בכך שהוא יתרום סכום גדול לצדקה והוא יהיה דוגמא לכל הנוכחים, ויכריזו בקול על תרומתו וירבו לדבר בשבחו כדי לגרום להמריץ לאחרים שממנו יראו וכן יעשו. אך מפחד הוא מגאוה ומסתפק מה עדיף לעשות? האם לשמור את תרומתו הגדולה בסוד, או שיסכים לפרסם תרומתו ובכך ישפיע על אחרים לתרום?

השיב לו רבי נסיים: מכיון שהדבר ישפיע גם על אחרים לתרום לצדקה על כן כדאי שיפרסמו את תרומתו. אך הוא צריך מקודם ללמוד הרבה מוסר ולדעת ולהשיב אל לבו שכל מה שישמע שמדברים בשבחו אין בדבריהם ממש.

הלמות עמלים

ומי כעמך ישראל

בין איש לרעהו – סיפורים בני זמננו

שניים שהם אחד !

גם חשק לבקר את הוריו... אך הוא מתלבט מתי לקיים את הביקור, מכיוון שאינו רוצה לבטל את חוק הלימוד פעמיים ברצף.

אמרתי לו, שאם הוא קיבל חשק לכך - שיסע מיד, ולא ייתן ליצר לעררב אותו ולהניאו מהמצווה החשובה הזו...

"הוא נסע, והוריו אכן שמחו מאוד. הוא באמת לא שיער עד כמה חשוב הביקור הזה להורים.

"את שעות הלימוד החסרות שלנו השלמנו ברוך השפ גם כן בדרך השגחה: החברותא של הבוקר הודיע לפתע על ביטול הלימוד לאותו יום, וכך יכולתי להשלים את השעות החסרות עם החברותא של אחר הצהריים, בחסד עליון.

"חשוב שהקוראים ישימו אל ליבם את חשיבות השיחות והביקורים אצל ההורים - שוב, כמובן לפי כל הכללים. אנו רגילים שההורים עוזרים לנו, חשוב אפוא שנשים לב שגם הם זקוקים לנו, ובפרט בזמן הזה לאחר ששהו לבדם זמן כה רב".

והנה המכתב השני שמגיע אלינו מצ'לה הרחוקה:

אספר מעשה נפלא של אחד מיקירי קהילתנו שיחיה.

ובכן, נולד לחברי בת בשעה טובה ומוצלחת לפני כמה חודשים, ורצה מאוד לעשות קידוש לכבודה. אבל היות ונכנסנו כעת למערכה חדשה... ובוטל התמידין כסדרן בבתי הכנסת לכל דבר שבמצווה, הרי שנמנע ממנו לקיים את המנהג היפה הזה, עד... השבוע, כאשר החליט שבמקום לכבד את באי הבית הכנסת בקידוש, הוא כיבד את כל היהודים הדרים ברחוב שלו... ואכן, הוא ושאתו וכל המשפחה נרתמו לפרוייקט הזה, כאשר חולקו שתי חלות גדולות לכל משפחה, בסביבות ה-240 חלות, אליהם נוסף פתק קטן ובו רשום כדלהלן [בתרגום מספרדית]:

ידידים יקרים:

רצינו להזמינכם לקידוש לא שגרת, כאשר עקב הווירוס נמנענו מלקיים את הקידוש בקהילתנו לרגל לידת ביתנו תחיל...

עקב כך רצינו לשלוח לכם משהו שתוכלו ליהנות ממנו.

ובתקוה שבעזרת השם יתברך בקרוב נוכל להתאסף שוב, ונוכל לשתף עמכם עוד הרבה שמחות. ונשתמע רק בשורות טובות!

עניתני לו, שאכן הוא עשה "קידוש" מיוחד במינו, לא "קידוש" בבית הכנסת בלבד, אלא "קידוש השם" מיוחד במינו...

בברכה, אריאל פורמן

רב בקהילת אש התורה - צ'לה

בשורות הבאות שני מכתבים עם שתי התרחשויות, שקיבלנו משני קוראים נאמנים.

בראשון משתף אותנו הרב חיים גרינברג שליט"א, עם חומר חשוב שנחת אצלו בתיבת המייל. ובשני משתף אותנו הרב אריאל פורמן שליט"א במאורע מחמם לב שהתרחש בקהילתו שבצ'לה הרחוקה.

* * *

ברוך השם, לאחר תקופה ארוכה שהורינו המבוגרים נאלצו להסתגר לבדם בביתם ללא גואל ומבקר, פורסמו ההנחיות המקלות של משרד הבריאות, לפיהן מותר כבר לקפוץ לביקור, בכפוף לתנאים מסוימים ושמירת כללי זהירות נדרשים.

ללא ספק, רוב רובם של הילדים המסורים כבר 'מימש' את הזכות הזו, שהיא כמובן גם חובה ממדרגה ראשונה, ומצווה גדולה מאין כמותה. אבל אם אתם מהמעטים שעדיין לא עשיתם זאת - אתם מוזמנים לקרוא את המכתב דלהלן, שפורסם (בשינויים קלים) במדור 'השגחה פרטית' בגיליון 'טיב הקהילה':

"באחד הימים האחרונים הודעתי לחברותא כי לא אוכל להגיע ללימוד המשותף, כיוון שאני נוסע ירושלימה לבקר את הוריי...

"החברותא תמה: הרי מדובר בשריפת זמן של שש שעות לפחות!?"

"הסברתי לו שכיבוד אב ואם לא נכנס למושגים של שריפת זמן, שהלוא כל רגע זה מצווה מדאורייתא...

"שעתיים בערך לקח לי כל כיוון עם האוטובוסים, ושעתיים ישבתי ושוחחתי עם שני הורי בשמחה ובנחת. הוריי, שבעקבות הקורונה לא ראו תקופה ארוכה את ילדיהם, שמחו כל כך והיו מאושרים... וזאת אפילו שאנו משוחחים מדי יום טלפונית, אינה דומה שמיעה לראיה..."

"גם אני נהנית מזמן האיכות עם ההורים וקשה היתה עלינו הפרידה..."

"והנה החברותא מתקשר להודיע שמשמים התגלגל שנשעת, כי בדיוק קיבל טלפון מגיסו, שהחליטו פתאום שאפשר למול את בנו והוא היה חייב ללכת, כך שהחברותא ממילא הייתה מתבטלת..."

"שיתפתי את החברותא בשמחה הגדולה שהייתה להורי מהביקור, ובחשיבות המצווה, בפרט בימים אלו שמותר לבקר. ההורים שלי הם ברוך השם אנשים עסוקים מעל לראש, ובכל זאת הם שמחו כל כך, כל שכן הורים שעסוקים פחות, עד כמה חשוב ללכת ולבקר אותם בפועל. ממש שאין מצווה כדוגמתה..."

"החברותא התקשר למחרת והודיע, שבעקבות דבריי קיבל

היית מעורב בסיפור שקשור לבין אדם לחבירו? שמעת ממקור ראשון?
ספר לנו עכשיו! פקס: 077-7671812 דוא"ל: ahavemet@012.net.il